

Jak jsme na kole dojeli k moři

Nápad dojet na kole k moři se v našich hlavách rodil nezávisle na sobě už nějakou dobu před uskutečněním cesty. Mým původním vysněným cílem bylo moře Baltské, ale to jenom proto, že jsem nechtěla překonávat Alpy. No, světe div se, Alpy se dají objet!

A tak jsme se před létem ujistili, že máme na cestu dostatek času a zbytek, až na revizi a opravu kola, jsme neřešili. Den před odjezdem jsme se sbalili, Bob pomocí webové stránky mapy.cz a pár úprav vykouzlil trasu (cílem naší cesty, Trieste v Itálii, mi byl, snad nezáměrně, zatajen, proto jsem si po značnou část cesty myslela, že poslední zemí, do které vjedeme, bude Slovinsko) a mohli jsme jít do hospody s Peťankou a Aničkou. Snad i kvůli tomu jsme ještě ten večer odjezd domluvili „až“ na devátou hodinu, během následujícího rána posunuli na desátou a nakonec jsme vyrazili v jedenáct, za což se velmi omlouvám, ale... A řeknu to ještě hodněkrát (Omlouvám se mamince za sprostá slova...) Debilní tašky!

Kdybyste náhodou nevěděli, kudy k moři, tak nejkratší cesta z Frýdku vede přes Olešnou (kde jsme si nedali první pauzu u espressa, jak navrhoval Bob – ano, tohle si pamatuji, ale na název toho městečka, kde jsme strávili dva dny u moře, si prostě vzpomenout nemůžu... Snad pomůžou mapy.), Hukvaldy, kde jsme se už zastavili a dali si velký koláč, který vypadal jako frgál, ale nebyl to frgál a Štramberk, kde jsme se vyfotili u kašny (viz. fotka vedle).

Přes pamětihodnosti našeho kraje jsme se dostali až... Ono je to vlastně jedno, protože stále odevšad se jede k dědovi, takže jsme se prostě ještě nedostali až tak moc daleko. Důležité je, že jsme nezapomněli na oběd (smažený hermelín – mňam), ale na zítřejší snídani ano. Začali jsme dobře, ale naštěstí Coop je všude.

Ten den jsme si mysleli, že je vedro, ale to jsme ještě neznali pravý význam slova „vedro“. Každopádně na pár hodin jsme to zakempili na Štěrkovšti, přírodním koupališti u Otrokovic a koupání jsme si užívali, jako kdybychom byli na cestě už čtrnáct dní. Ale to jsme ještě nevěděli, co je to špína.

Pobyt na Štěrkovšti obzvlášťhovala a kulturně obohacovala (doufejme) teplá obsluha občerstvení U dvou hrochů. Při čtení následujících řádků si domyslete typický přízvuk a ještě ho znásobte – potom to bude přesné. Týpek evidentně nestíhal, a když ho na to občas někdo upozornil zvonečkem, zpoza rohu pouze vykřikl něco jako: „Áno, áno, hoši, už letím!“ nebo: „Kdybych měl tři ruce, tak to odsýpá, ale nemám.“, korunu tomu ovšem nasadil, když na kluka šinoucího se pro svůj hot dog volal: „No taaak, šup, šup.“

Kus cesty vedl také kolem Baťova (k)análu a musím říct, že profrčet to na kole bylo mnohem příjemnější, než pádlovat skrz ten (v)olej. Ale Baťův (k)anál je srdcovka, proto jsme si postáli u zdymadla (které se zrovna s lodí vypouštělo, takže to bylo spíš „klesadlo“) a vyfotili se.

Ten večer jsme spali za fotbalovým hřištěm v Tvarožné Lhotě (velmi květinová vesnice). Nechali nás tam, protože... A nyní opět cituji: „Však stanovat se může všude.“ U hřiště byla hospůdka s dědou chytrolínem, který nevěřil, že jedeme z Frýdku. Když mu Bob ukázal cyklo opálení, uvěřil. Kromě toho, že Strážnické brambůrky se prý dovážejí z Polska a tady se jenom balí, tvrdil také to, že v okolí žije jenom pět zajíců a že jsme tím pádem všech pět cestou viděli. Děda si u nás domluvil ranní odvoz na rámu, ale už jsme ho nikdy neviděli.

Dědů chytrolínů jsme po cestě potkali ještě spoustu. Hodně z nich mluvilo pouze maďarsky, ale to pro fajn

pokec přece není žádná překážka. Jeden z nich (zrovna anglicky mluvící, jinak nejspíš rodilý Rakušan) patrně nezaznamenal, že už tady máme Českou republiku a ne Československo.

Další den jsme už přejeli hranice a ocitli se u našich bratia Slováků. První dojmy super, projížděli jsme skrz hrdé královské město, perfektně upravené a čisté (tady se někdo inspiroval u Rakušanů), dojedli jsme tam poslední českou nektarinku a jeli dál. A potom přišlo Záhorie. Obyvatelé si dokonce udělali pěknou kreslenou cyklostezkovou mapu, ale s takovými „horami“ můžou na turistický ruch zapomenout. Byly to takové ty dlouhé táhlé kopce, které nikdy nekončí. A

potom (a to je zajímavé) ne až tak dlouhé sjezdy. Déšť jsme přečkali v hospodě, kde jsme dostali již zmíněnou mapu, espresso a falečnou kofču za celé euro a spoustu rad od místního dědy.

Slovensko jsme projeli ve zdraví, ale sami jsme se tomu divili. Cyklotrasy občas vedly přes úzké silnice s rychle jezdícími auty, kde byly po krajnicích křížky a nápisy „Úsek častých dopravních nehod“. To nebyl příjemný kus cesty, navíc s neustálým protivětre, takže i při sjezdu jsme museli šlapat.

V noci nám za hlavami chrochtali divoáci, což by nebylo tak hrozné (i když ne úplně příjemná představa), kdyby za námi ráno nepřišel (nejspíš) myslivec s tím, že tam chodí ty divočáky střílet a že nás klidně mohl trefit.

Pláže ve Slovinsku nejsou písčné (spíše prostě nejsou :D), a tak jsme si písku museli užít před Bratislavou. Kompenzací za ztížené podmínky nám byly krásné borovicové lesy a já borovice prostě miluji!

Boba na Slovensku znervózňoval ještě příležitostný (i častější) nepořádek. Ale abych těm našim bratrům jen nekřivdila, tak třeba soutok Moravy a Dunaje byl nádherný. Tak nádherný, že stále nevěřím, že takové místo opravdu existuje.

Kromě toho jsme třeba v hospůdce u řeky (kde byl mimochodem i lanový park Tarzania) potkali týpka, který měl s sebou tři ovce a dvě kozy. Nutno podotknout, že jsme nebyli nikde v horách, ale ve městě, kde byla i pokladna s KVC (kompletním vybavením cestujících), což značí, že železniční zastávka je dosti velká.

Hned za Bratislavou jsme přešli přes slovensko-rakouské hranice a při první příležitosti jsme si přeprali nějaké kusy oblečení. To bylo poprvé, co jsem si tašky ověšela spodním prádlem. A naše cesta pokračovala k Neusiedler See, kde jsme využili kempu, a umyli se celí. Cyklostezka poté vedla skrz jezero, což se záhy ukázalo jako hloupost. Hlavně proto, že tam opravdu nebyl žádný 20 kilometrů dlouhý most. Místo toho tam byla loď. A aby to znělo více hustě, tak to napíšu anglicky – Sometimes a boat is the road. Nebo – Sometimes a boat is the way, což dává větší smysl, ale

nerýmuje se to, proto jsem tímto způsobem chtěla zachovat obě verze.

A tak jsme se dostali do Maďarska. Do země, jejíž řeči nerozumíme, jejíž měnu nemáme, do země, kde servírují smažený sýr s rýží a kde se lidé zdraví přípitkem na dobré pocení (Jooo! Na pot!). I tam si se

mnou snažil povídat jeden děda, ale nemělo to žádný smysl. Alespoň pro mě ne.

Maďarsko je pěkná země, ale člověka prostě vytočí, když pětikrát za den zmokne a následně uschne (za což díky!). Ale jinak palec hore za obchody, kde se dá platit kartou.

Z Maďarska jsme přešli opět do Rakouska a takto jsme rakousko-maďarskou hranici překročili ještě hodně krát. Díky tomu jsme si mohli dopřát výborné (a to bez veškeré ironie) rakouské konzervy, kde v guláši bylo opravdové maso, a čočka chutnala... Ne jako od maminky, ale jako z dobré školní jídelny. A ty instantní polévky? Byly tam i kusy zeleniny, to by člověk nevěřil.

Abychom se dostali do Slovinska, museli jsme překonat hranici (nečekaně), která byla tvořena řekou. I tady chyběl most. Pouze na druhé straně řeky byl vor. Po nastudování německy psaných instrukcí jsme zazvonili na zvoneček a převozník, celník a pracovník informačního centra v jedné osobě nás převezl na druhý břeh.

Ve Slovinsku je stanování i bivakování zakázané, a tak jsme k přespání využívali kempy, případně kempingplatzy, kde, jak jsme doufali, je dovoleno strávit noc. V Mariboru jsme si dali odpočinkový den, během kterého se, jak jsem doufala, správně mé záživací problémy. Jediné dvě památky, které jsme v Mariboru navštívili, ve spojení s ježděním bez tašek, opravdu pomohly a ještě ten večer jsme vyrazili do hor, kde jsme stanuli na nejvyšším

bodě naší cesty (prý to bylo vysoké zhruba jako Lysá hora). Bylo to nakonec vlastně docela příjemné stoupání v chládku a nahoře nás čekalo kotě, které rádo vylízalo vnitřek konzervy.

Ráno kotě zmizelo, tak doufejme, že jej mladí, kteří tam také přišli přespat, vzali do nového domova.

My jsme ale pokračovali dále. Slovinsko je kopcovité, ale ty výhledy! Opět jsem si říkala, že to snad ani nemůže být opravdové, jak je to pěkné. Užili jsme si i ten nejkrásnější sjezd, co jsem měla tu čest (s)jet a pokračovali jsme dále k nejhoršímu spaní (pokud nepočítám noc-nenoc ve vlaku a na nádraží) za celý výlet. Poprvé a jedinkrát jsme spali pod širákem. Bylo horko. Aby neotravoval hmyz, přehazovali jsme si přes obličej oblečení, ale to jsme se potom zase potili a aby toho nebylo málo, ještě nám za hlavami projížděly dlouhé nákladní vlaky, které zněly jako startující vrtulník.

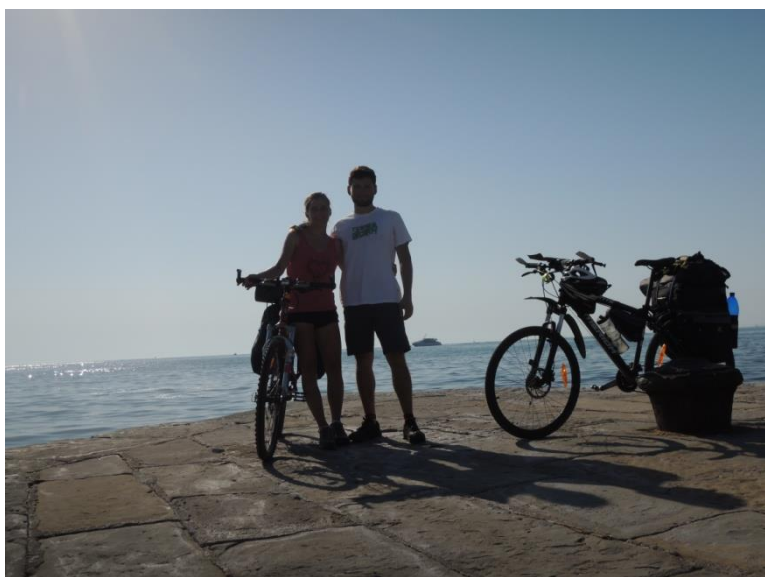
Další den jsme se dostali do Pivky Jamy, do nejhezčího kempu vůbec. Byl v kopci, a aby se tam vůbec dalo stanovat, vytvořili tam provozovatelé takové terasky, takže byly i přirozeně rozdělené hranice mezi jednotlivými stany. Prostě nádhera. Cesta tam ale nebyla jednoduchá. Ten den jsme najeli 133 kilometrů, což bylo nejvíce za celou cestu k moři. Bylo horko. Jako fakt hodně horko a já zjistila, že jsem stále alergická na slunce. Ten den jsme byli i v Ljublaně, kde jsme se nechali

vyfotit Čechy. Zalíbili se nám kvůli kloboučku a až později jejich původ odhalila GPS navigace česky říkající: „Za pět set metrů odbočte doprava“.

Večer jsem byla tak zpocená, zaprášená a namazaná mlékem na opalování, že jsem se štítla dotknout sama sebe.

Pivka Jama byla od moře vzdálená pouhých 44 kilometrů, nicméně byl to nejspíš ten nejnáročnější den vůbec. Museli jsme přejet zbytek hor, cesta se na jednu chvíli změnila v chodníček nad dálnicí a následně v kamenitou cestu, kde při tlačení zadní kolo ujíždělo snad na všechny strany. Do toho bylo ještě 50°C na slunci, pouhých 38°C ve stínu a má alergie výrazně zintenzivněla. To byly přesně ty chvíle, kdy jsem v duchu a občas i nahlas nadávala na ty debilní brašny.

Každopádně ten den jsme k moři skutečně dojeli. Do Trieste v Itálii (to už jsem o cíli naší trasy věděla), což bylo náhodné místo vybrané hlavně proto, že je u moře. V Itálii jsme moc dlouho nepobyli. Bylo to hlavně proto, že jsme se nechtěli nechat zamáčkout mezi auta či jinak uvíznout ve spárech dopravy. Italové totiž úplně nerespektovali pravidla silničního provozu, a tak jsme byli

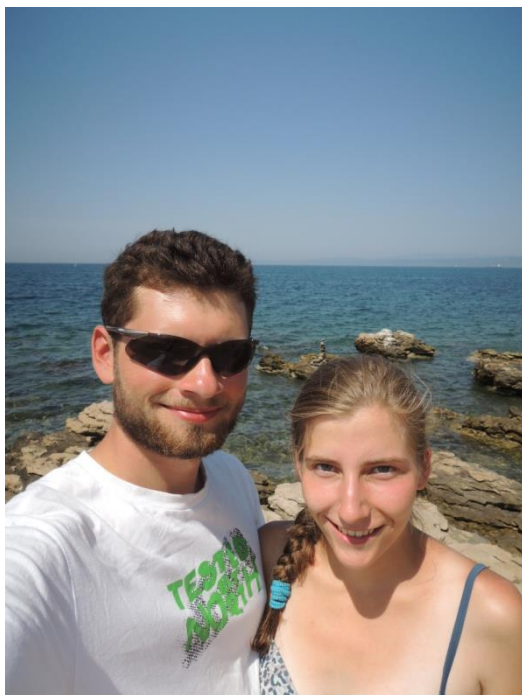

opravdu vděční, když jsme podél pobřeží dojeli do milovaného Slovinska. Popravdě, měla jsem chuť políbit slovinskou zem, tak byli ti řidiči v Itálii strašní.

A stálo to za to. Možná tam neměli písčité pláže (což by nejspíš ani v Trieste nebylo), ale zato tam cyklostezka vedla přímo kolem moře. Bylo to, jako by nás Slovinsko láskyplně přijalo do své náruče. To moře, svěží slaný vzduch a ještě zrovna zapadalo slunce, takže to vypadalo jako... Vlastně úplně nevím,

jak to vypadalo, tohle je přesně chvíle, kdy se hodí napsat: To se musí zažít.

Dojeli jsme do Isoly (Aha! Už vím, jak se to tam jmenovalo...), kde jsme strávili další dva dny na pláži, jak vybetonovaný břeh moře Slovinci hrdě nazývali. Už ani to vedro tolik nevadilo, mohli jsme se zchladit v moři. Akorát noc a ráno bylo nepříjemné. Hlavně proto, že o stín byla v kempu nouze. Ty dva dny u moře byly pro naše zadky požehnání. Nicméně potom už jsme vlastně ani nevěděli, co tam máme dělat. A tak jsme jeli domů.

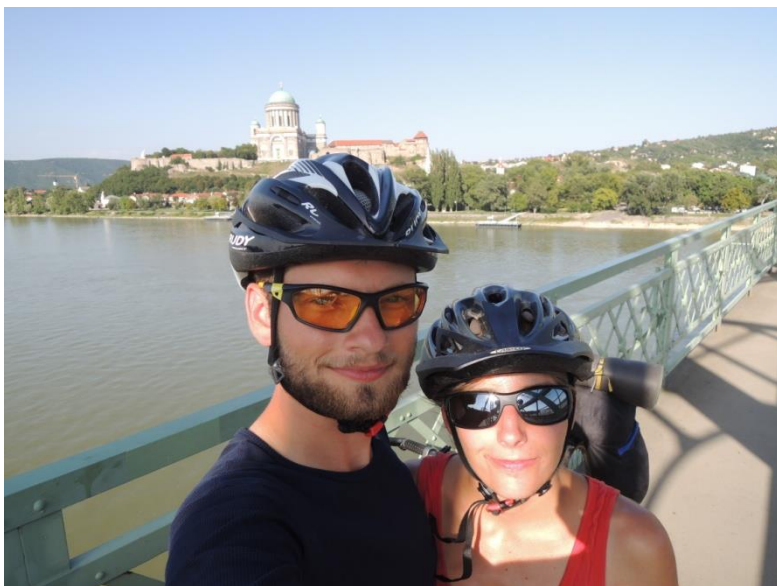
Cesta zpět byla možná ještě náročnější než cesta k moři. Chtěli jsme využít vlaky, abychom se rychleji posunuli, ale problém byl, že všechny spoje byly vedené přes Rakousko (a to jsme nechtěli, protože Rakousko je drahé) a těch pár spojů, co jely přes Slovinsko a Maďarsko, zase nebraly kola. Později jsme se dozvěděli, že to s tím nebráním kol není tak horké, že akorát ty vlaky nebývají označené malým kolem. Nicméně na náhradní plán v podobě rozebrání kola a zabalení jej do pytle jsme připraveni byli.

Docela pohodlně (ve Slovinsku jezdí ty staré italské vlaky, kde se dají sklopit sedačky tak, že se z kupéčka udělá letiště) jsme se dostali až do Budapešti. Cestou jsme viděli hořící krajinu a to byla síla. Hasiči tam sice byli, ale podle mě neměli šanci. I když je pravda, že my jsme projížděli už nejspíš uhašeným, nicméně stále doutnajícím (a místy malinko hořícím) spáleništěm.

Z Budapešti jsme chtěli dojet na Slovensko na kole a to bylo velmi náročné. Hlavně kvůli pekelnému vedru, absenci stínu a nedobrovolnému ohřívání vody v bidonu. Nakonec to dopadlo tak, že jsme zastavovali u každého obchodu, abychom koupili vychlazenou vodu. Nebylo to až tak často, jak se může zdát.

Ale ten pocit, když jsme dojeli na Slovensko! Jako bychom už byli skoro doma. Sice smradlaví, zpocení, špinaví (a to fakt hodně!) a celkově dost nechutní, ale v podstatě doma. Najednou jsme zase rozuměli nápisům a byl kolem nás nepořádek, čehož bych si možná ani nevšimla, ale Bob rozhodně ano. A to chceš!

Nadšení z piva za normální cenu a z (pro studenty) levného cestování (za 10 euro do Čadce? Parráda) jsme usedli do vlaku. A začala ta nejdelší noc celé naší cesty. Trochu se mi přičí nazývat to nocí. Každopádně ze Štúrova vlakem do Bratislavy, tam tříhodinové čekání (Mimochodem... V jedenáct hodin večer třicet stupňů? Není to nezákonné? :D), potom z Bratislavy do Žiliny opět dráhami a v Žilině tentokrát asi dvouhodinové čekání. Nakonec z Žiliny do Čadce, kde jsme se už na

další čekání vykašlali a prostě se do té Turzovky rozhodli jet na kole. Celkově jsme spali zhruba dvě hodiny. Já ve vlaku z Bratislavy do Žiliny, Bob v Žilině na nádraží.

Nicméně cestou z Čadce jsem poznala, jaké to je za jízdy usínat. A ano, vím, že to není vůbec dobré, když vám ujíždí přední kolo do strany, ale co s tím, když nikde nebylo, kam si lehnout. Za Turzovkou jsme našli příjemný potok, který sice nebyl ideální na spaní (Je v něm mokrý, že... Né, sranda, jezdila tam auta a byly tam nepohodlné kameny.), ale byl parádní na smytí mořské soli smíchané s několika vrstvami potu a opalovacího krému. Ve zkratce... Na smytí třech dnů cesty. To mě kupodivu probralo a spací pauzu jsme udělali nakonec až v Raškovicích, kde jsem také zjistila, že jsem píchla. Poprvé za 1200 km. 13,2 km před domovem (Jo, zrovna jsem si to vyseznamovala). Ironie? Spíše prokrastinace v praxi – oddalování nepříjemného.

Bylo to vlastně docela zvláštní. Už v Klokočově jsem si říkala, že jsme vlastně doma. Ale babička na chalupě nebyla, takže jsme šlofíka odsunuli na ty Raškovice. Ale on je to i z chaty vlastně docela kus. Když jsme byli na Bílém kříži, už jsem ani nepředpokládala, že bych měla snad ještě šlapat. Navíc s polévkou v břiše? To se nedá. :D

Trochu nám na té cestě narostl hřebínek. Když se nás někdo odvážil předjet, měla jsem chuť na něj zařvat: „No, jo, ale ty nemáš v nohách 1200 km!“ a jak později vylezlo z Boba, měl podobné choutky. Ale spoustu nám to dalo. Já jsem se kupříkladu naučila jezdit na těžký převod i do kopce, abych následně zjistila, že to nemám dělat. Zjistila jsem, že už se docela dokážu ovládat i při alergii (Nebo

ne, Bobe?), že už nerozbíjím hrady z písku a tak. Přišla jsem na to, že vlasy mohou vypadat ne dobře, ale snesitelně na povrchu, ale uvnitř mohou být tak nechutné, že když jsem si do nich sáhla, musela jsem si potom umýt ruku.

Mám až posvátnou úctu k tátovému kolu, protože fakt respekt, že to ujelo, ale ještě větší úctu mám k Bobovi, který si s ním den hrál, aby toho bylo schopné.

Takže co závěrem? Bylo to parrrádní! Nikdy bych nevěřila, že vydržím s jedním člověkem čtrnáct dní v kuse a přitom ho budu mít pořád totálně ráda. Tak díky!

